

El primer dia de fred

Va ser aquell matí en què el vent semblava tenir ganes de barallar-se amb tothom. Bufava per tots els racons del pati, aixecava les fulles seques com si fossin confeti i feia que els nens correguessin d'un costat a l'altre buscant un racó de sol.

A la porta de l'escola, la Laia tremolava. Havia sortit tan de pressa de casa que s'havia deixat la bufanda al penjador. En Pol, que sempre arribava amb aquell abric vermell que semblava una armadura de muntanya, la va veure i va dir:

—Té, posa't això, que avui l'hivern mossega.

I sense esperar resposta, li va embolicar la bufanda al coll. La Laia va somriure, i el fred —una mica ofès— va decidir marxar cap al carrer del costat.

A dins de classe, el radiador feia un soroll estrany, com un gat amb singlot. La mestra va entrar amb un somriure i un termo de cafè que feia olor de casa.

—Bon dia, valents del fred! Avui aprendrem una cosa que no surt als llibres.

Els nens es van mirar, encuriosits.

—Aprendrem —va continuar ella— que hi ha coses que escalfen més que una manta: compartir.

Llavors va començar el petit miracle. En Nil, que sempre tenia les mans gelades, va descobrir que la Isona duia uns guants de llana de colors. Ella, sense pensar-s'ho, li'n va donar un. Després l'altre. I tots dos van riure, perquè ara cadascú tenia una mà calenta i una de freda, com si fossin germans del temps.

A l'hora del pati, algú va començar una guerra de bufandes (sense baixes), i algú altre va repartir galetes que encara feien olor de forn. Fins i tot el Marc, que solia fer-se el dur, va acabar compartint la seva

gorra amb l’Eloi, que feia esternuts com trets de pistola.

Quan va sonar la campana de tornada, l’escola sencera semblava més càlida. No pels radiadors, ni pel sol que s’havia decidit a treure el nas, sinó perquè, d’alguna manera, tots havien après el secret: l’hivern és menys fred quan el passes acompanyat.

Aquella tarda, la Laia va tornar a casa amb la bufanda del Pol al coll i un somriure a la cara. I el fred, resignat, es va asseure a la vorera, pensant que potser també necessitava un amic.